

Innehållsförteckning

2	Redaktionens medverkare
4	Arbetet för jämställdhet är inte klart
6	Jämlikhet och rättvisa
8	Vikten av intersektionalitet inom feminism
10	Våld mot kvinnor - ett aktuellt samhällsproblem
12	Stadslandskap för alla
15	Jämställdhet inom föreningsliv
16	Feminism och konsumtion
18	När världen är till salu kan du investera dig fri?

En allmännyttig tidning utgiven av
Statsvetenskapliga klubben vid Åbo Akademi r.f.

Ansvarig utgivare
Allwar Rondell

Layout
Lars Högström

Tack till
Amanda Grönroos
Painosalama
Tankar Om Rap

Chefredaktör
Axel Sandell

Huvudillustratör
Santtu Oja

- 22 Roll over, Beethoven: Könskvotering
inom den klassiska musiken
- 25 Det farliga testosteronet
- 26 Yeboyahs Elovena symboliserar
den moderna finländska indentiteten
- 28 Tre nyanser av feminism
- 32 ”Feminism är den radikala idén
att kvinnor är människor”
- 34 Hur hänger jämställdhet
ihop med en hållbar utveckling?
- 36 Feminism - ett problematiskt begrepp?

Medverkare

Axel Sandell
Johanna Kronqvist
Anton Eklund
Emmy Wikström
Isabelle Renvall
John Eriksson

Kim Kronlund
Lina Sundell
Carina Gräsbeck
Santtu Oja
Sara Strömberg
Thomas Fagerholm

Nicolina Nordman
Amanda Grönroos
Martin Ahlö
Veronica Westerlund
Lars Högström
Allwar Rondell

*Emmy
Wikström*

Sociologi

*Anton
Eklund*

Folkrätt

*Sara
Strömberg*

Folkrätt

*Axel
Sandell*

Statskunskap

*Lina
Sundell*

Folkrätt

*Kim
Kronlund*

Sociologi

*Isabelle
Renvall*

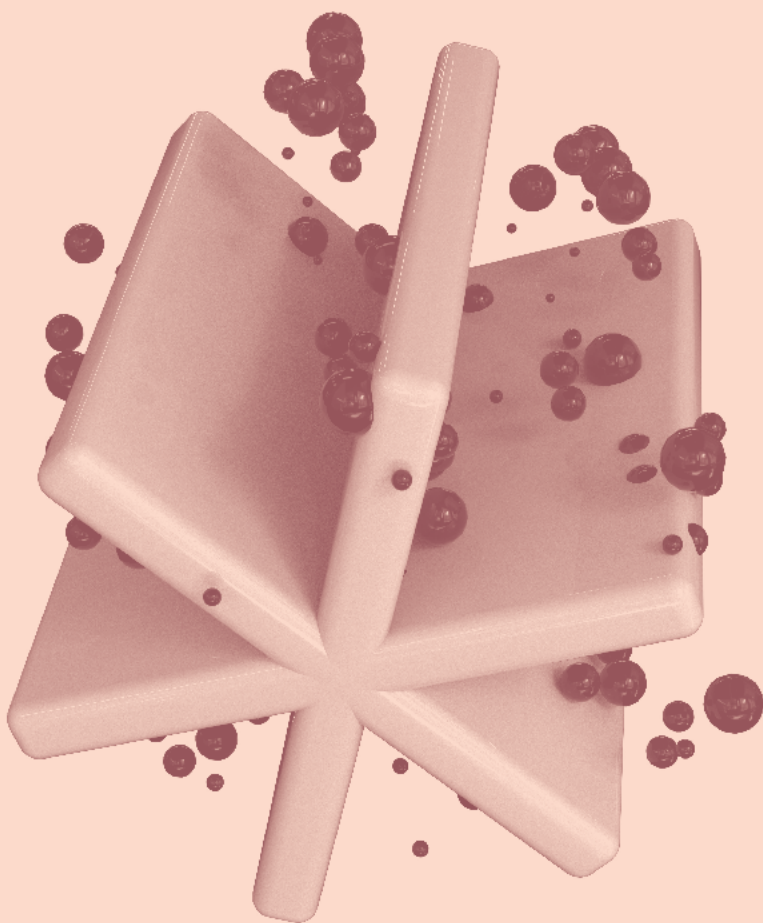
Folkrätt

*Thomas
Fagerholm*

Statskunskap

Arbetet för jämsställdhet är inte klart

TEXT

Axel Sandell

"Men, Finland är ju redan ett jämställt land" är ett yttrande som säkert många har hört upprepade gånger. En snabb axelryckning till fundamentala problem i vår samhällsstruktur och ett ringaktande till jämställdhetskampen som pågått i hundratals år. Det är fascinerande att det av alla ämen är just jämställdhet som får människor att känna sig bombsäkra på att arbetet är klart. Fascinerande, hur ett fortsatt jämställdhetsarbete idag endast anses betyda att feminismen har gått för långt. Fascinerande, att även om en del av ojämställdheten finns skriven med klara siffror, så som löneskillnader, sexuella trakasserier, våld inom parförhållanden, maktpositioner och obetalt hushållsarbete, så antas det i diskussioner att Finland är jämställt och feminism är lite jobbigt.

Jämställdhetsdebatten, liksom exempelvis debatten om hållbar utveckling, präglas av provokationer, avsiktliga feltolkningar och sakfel. Speciellt kryddade tycks diskussioner bli ifall ordet feminism är med i bilden. Att förstå varandra är inte alltid den första prioriteringen, utan det förekommer ofta försök att vinna eller bevisa att den andra har fel med totalt lösryckta argument. En diskussion kan spåra ut till att gälla någon enskild detalj i en slumpmässig influencers Instagram-flöde, istället för att fokusera på aktuella ämnen i dagens samhälle som löner, föräldraledighet och anställningsvillkor. Det är förstås inte fel att analysera diskussioner och inlägg i sociala medier, men att ofta argumentera utgående ifrån det känns ganska meningslöst då det kommer till att förstå helheten av vilken rörelse som helst.

Denna tidning ska fungera som en ögonöppnare och diskussionsunderlag för läsaren. Artiklarna belyser feminismens behov i hållbar utveckling, relationer, konst, investering, städer, föreningsliv och mer. Tidningen ska förse läsaren med en bred bas av ämnen och en förståelse för behovet av jämställdhetsarbete. Med oändlig information på nätet och med förvirrande argument som endast försöker sätta håll på en hel rörelse, glöms ofta de stora helheterna bort.

En studiekompis frågade mig en gång "är feminismens slutmål faktiskt att alla människor ska vara precis likadana?" Förstås inte, men nog att alla människor ska ha lika möjligheter och lika rättigheter. Ett bra exempel på hur mycket det går att missförstå någonting då diskussionerna är sönderspjälkade av huvudlösa motargument och provokationer.

Jämlikhet och rättvisa

TEXT

Carina Gräsbeck

SF-klubbens kurator

I minnesboken "På tankens yttersta udde" kan vi läsa 50 personers olika röster om konstnären, författaren och samhällskritikern Carl-Gustaf Lilius, som gick bort år 1998. Han var en på många sätt mångbottnad och inte alltid alldeles lätt person, men framförallt var han min kära mobo Calle.

I minnesboken, beskriver jag särskilt en av våra många diskussioner vid köksbordet i Hangö. En vistelse som var extra speciell eftersom resten av familjen var bortrest och jag denna gång hade min morbror helt för mig själv. Diskussionerna var både livliga och yviga och jag blev för första gången introducerad till den tyska filosofen Hannah Arendt. Hennes verk "Vita Activa" kan fortfarande hittas i min bokhylla. Carl-Gustaf talade hela sitt liv varmt för mera kvinnor i beslutsfattande på samtliga nivåer i samhället och var på det hela taget av den åsikten att kvinnor helt enkelt var bättre på det mesta. Kvinnan representerade kärlek och skönhet medan mannen stod för krig och elände, något som också kan ses i hans konst. Den unga Carina, var inte lika slängd i att argumentera som sin morbror, men försökte försiktigt inflika att det inte var säkert att världen skulle bli en bättre plats bara för att kvinnor skulle ges mera möjligheter till beslutsfattande, även om det självklart var en fråga om rättvisa och jämlikhet. Carl-Gustafs kvinnobild kändes nästan för idealiserad för mig trots att jag just inlett mina studier i kvinnovetenskap, eller det som idag är genusvetenskap, och jag funderade över att han nog var något av en feministisk romantiker eller kanske en romantisk feminist.

Frågan återstår, blir världen en bättre plats med just fler kvinnor på samtliga poster i samhället? Eller behöver vi närma oss den ur ett mer intersektionellt perspektiv? Blir världen en bättre plats om vi får större representation av olika grupper, vilka de än må vara (ålder, kön, sexualitet, etnisk bakgrund, nationalitet)? Eller handlar det rätt och slätt om rättvisa? Och i sådana fall, vad är rättvist? Rättvist för vem? Hur ser det rättvisa ut i praktiken? Är lika lösningar alltid rättvisa för alla? Eller är det kanske så att det är viktigare att vi hittar rättvisa lösningar för underrepresenterade och utsatta grupper på bekostnad av dem som är mer privilegierade?

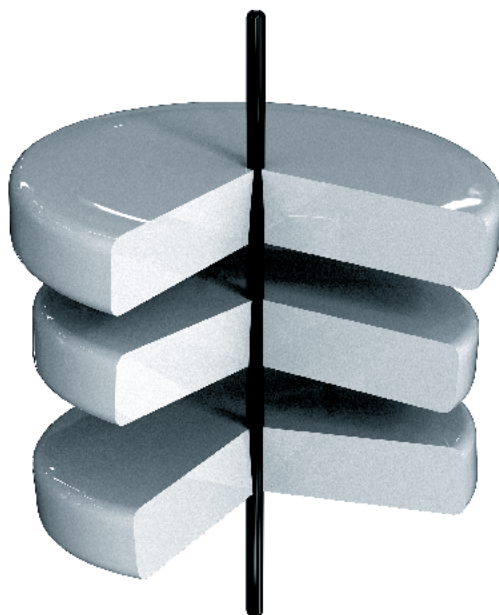
De frågeställningar och värderingar kring jämlikhet och rättvisa som min morbror i grunden stod för, har varit oerhört betydelsefulla för mina livsval, vad jag engagerat mig i och för mina studier. Det är fråga om eviga teman som varje generation behöver ta ställning till och aldrig ta för givna.

Fortsätt att diskutera och glöm aldrig att ifrågasätta!

Vikten av intersektionalitet inom feminism

TEXT

Sara Strömberg

Intersektionalitet är en gren inom feminismen, men tankesättet kan också tillämpas inom andra områden, såsom utbildning, sjukvård och politik. Poängen med en intersektionell analys är att inte bara ta könsaspekten i beaktande när man diskuterar feminism, utan också beakta hur andra faktorer, såsom exempelvis ras och etnicitet, klass, funktionsvariationer och sexualitet påverkar och upprätthåller maktstrukturer. Maktstrukturerna kan i sin tur stödja och förstärka varandra. Själva

begreppet intersektionalitet myntades 1989 av *Kimberlé Crenshaw*, amerikansk jurist, medborgarrättsaktivist och forskare när hon upptäckte en brist gällande tolkningen av diskriminering i det amerikanska rättssystemet, men tanken hade redan då funnits betydligt längre.

Om du kan se hur patriarkala strukturer upprätthålls och gynnar män, kan du överföra den analysen och se hur strukturell rasism gynnar vita. Redan år 1869 liknade *John Stuart Mill*

det förtryck kvinnor utsattes för med rasism. Tyvärr fick kopplingen ingen större betydelse i det skedet, och det tog länge innan det i mainstream-feminismen började läggas vikt vid hur tätt sammanflätade kön och ras är när det kommer till ojämlikhet.

Genom historien har icke-vita kvinnor, främst i USA, lyft fram det faktum att feminismen långt fokuserat på ekonomisk och politisk jämställdhet mellan (den vita) mannen och kvinnan. De första kvinnorrättsrörelserna och kampen för rösträtt leddes till stor del av en rätt homogen grupp kvinnor, det vill säga vita, utbildade, medelklasskvinnor och koncentrerade sig främst på frågor som rörde dem. Förtryck som drabbade andra grupper togs egentligen inte i beaktande, även om det gång på gång poängterades av icke-vita aktivister.

Vit feminism utgår ifrån antagandet att kvinnor som grupp möter likadant förtryck. Crenshaw påpekar dock att det inte går att beskriva upplevelserna en svart kvinna har genom att titta på könsaspekten och rasaspekten separat, utan de måste förstås som överlappande system. *Reni Eddo-Lodge* skriver att vit feminism i sig inte är särskilt hotande, men att problemet uppstår när idéerna presenteras som tillämpliga på alla kvinnor. Även om två kvinnor upplever sexism, betyder det inte att de har samma erfarenhet av det eftersom andra faktorer i en persons identitet också är relevanta. Upplevelsen av två eller flera former av förtryck tillsammans skiljer sig alltså från hur de uppfattas enskilt.

I Finland stoltserar vi gärna med att vi är ett av världens mest jämställda länder. Finland var år 1906 det första landet att ge kvinnor fullständiga politiska rättigheter, och till ära av jubileumsåret 2017 instiftade Finland ett internationellt jämställdhetspris, *International Gender Equality Prize*, för att uppmuntra till arbete för jämställdhet världen över. Samtidigt är Finland, enligt en undersökning som Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter (FRA) gjort, det land i Västeuropa i vilket personer med afrikanskt ursprung upplever mest rasistiska tra-

kasserier. När det kommer till kopplingen mellan olika maktstrukturer och deras inverkan på individer finns det alltså mycket att förbättra här.

Också på ett globalt plan finns det mycket att göra. Kvinnor, och speciellt icke-vita kvinnor är underrepresenterade i många sammanhang. *Wangari Maathai*, kenyansk miljöaktivist och Kenyas vice miljöminister (2003–2005) sade *The higher you go, the fewer women there are*. Och visst hade hon rätt. Av 935 mottagare av Nobelpris har 52 varit kvinnor. När Maathai själv fick Nobels fredspris år 2004 var hon dessutom den första afrikanska kvinna att bli belönad med ett Nobelpris. När *Ilhan Omar* i mellanårsvalet 2018 vann en plats i USA:s representanthus var hon den första somalisk-amerikanska personen att bli invald, liksom den första invalda person från Afrika som fått medborgarskap genom naturalisation, den första flyktingen, den första icke-vita kvinnan som blivit invald från Minnesota, och en av de två första muslimska kvinnorna (varav den första som bär hijab) som blivit invald till representanthuset. För att nämna ett exempel från populärkulturen var *Beyoncé* år 2018 den första svarta kvinnan att headlinea Coachella.

Diskriminering och maktstrukturer påverkar alltså som konstaterat olika människor på olika sätt. Att tro att strukturer påverkar alla på samma sätt är kontraproduktivt. Den amerikanska författaren bell hooks skriver i en av sina mest betydande böcker, *Ain't I a Woman?: Black Women and Feminism*, att alla (kvinnor) i varierande grad socialiseras till att vara rasistiska, klassistiska och sexistiska, och att:

”...labelling ourselves feminist does not change the fact that we must consciously work to rid ourselves of the legacy of negative socialization.”

Att inse att man har ett privilegium kan vara obekvämt, men det gör det inte desto mindre sant. Oavsett hur lite du personligen ägnar dig åt aktivt förtryck, gynnas du ändå av strukturen. Enligt Reni Eddo-Lodge är det enda sättet vi kan främja solidaritet inom feminismen att vi lär oss av varandra, och erkänner de olika privilegier och begränsningar vi går in i rörelsen med.

Våld mot kvinnor - ett aktuellt samhällsproblem

TEXT

Anton Eklund

ILLUSTRATION

Santtu Oja

I hemmet sker mycket som inte alltid nämns utanför väggarna men som förtjänas att belysas. Våld mot kvinnor, både i hemmet och i nära relationer, är tyvärr vanligt i Finland. Det kan vara svårt att bekämpa men det är viktigt att uppmärksamma problemet och göra fler personer medvetna om den pågående problematiken.

Varje år drabbas en stor mängd kvinnor av våld orsakat av sina partners i hemmet och många av de drabbade vågar inte berätta om sina erfarenheter. Våld mot kvinnor ses som ett brott mot de mänskliga rättigheterna av bland annat *Europarådet*, som påstår att orsaken varför kvinnor utsätts av övergrepp är den

saknande jämlikheten mellan könen. Kvinnor är inte de enda som utsätts för våld i hemmet. Män utsätts förvisso också för våld, men det våld som drabbar kvinnor är ofta annorlunda än det som drabbar männen. Dessutom är gärningsmannen ofta en nuvarande eller tidigare partner till offret.

Myndigheterna i Finland har uppmärksammat problemet, och sedan 1990-talets senare del har det ingått som en del av *Finlands jämställdhetsprogram* att förbättra situationen för kvinnor som utsätts för våld. Europarådets konvention om förebyggande och bekämpning av våld mot kvinnor och våld i hemmet (också känd som *Istanbulkonventionen*) ska ytterligare försöka ge kvinnor en tryggare vardag. Istanbulkonventionen har ratificerats av EU och samtliga av dess medlemsstater, samt några länder utanför unionen.

I Finland trädde konventionen i kraft i augusti år 2015. Målsättningen är att Istanbulkonventionen ska förbättra skyddet för de våldsdrabbade och ge en mer omfattande definition över vad som karakteriseras som våld; så att myndigheterna har större möjligheter i att ingripa. Justitieminister *Anna-Maja Henriksson* har också uttryckt sin oro för våldet mot kvinnor, och har i ett uttalande i *Människorättens seminarium* sagt att: "Vi måste ha en total nolltolerans mot våld mot kvinnor."

Europarådets expertgrupp (*GREVIO*), som har som uppgift att arbeta med åtgärder mot våld mot kvinnor och i hemmet, har granskat Finland och följt med situationen sedan Finland blev delaktigt i Istanbulkonventionen år 2015. I deras senaste rapport har de uttryckt att det finns en politisk vilja att genomföra konventionen och uppmärksammat att utbudet av tjänsterna som man kan vända sig till i våldssituationer har ökat. Däremot upptäcktes också utvecklingsmöjligheter. Experternas kunskap och förmåga att upptäcka och reagera på våldet i tid borde förbättras, påpekades av *GREVIO*. Dessutom ansåg expertgruppen att Finland borde öka mängden resurser för genomföra-

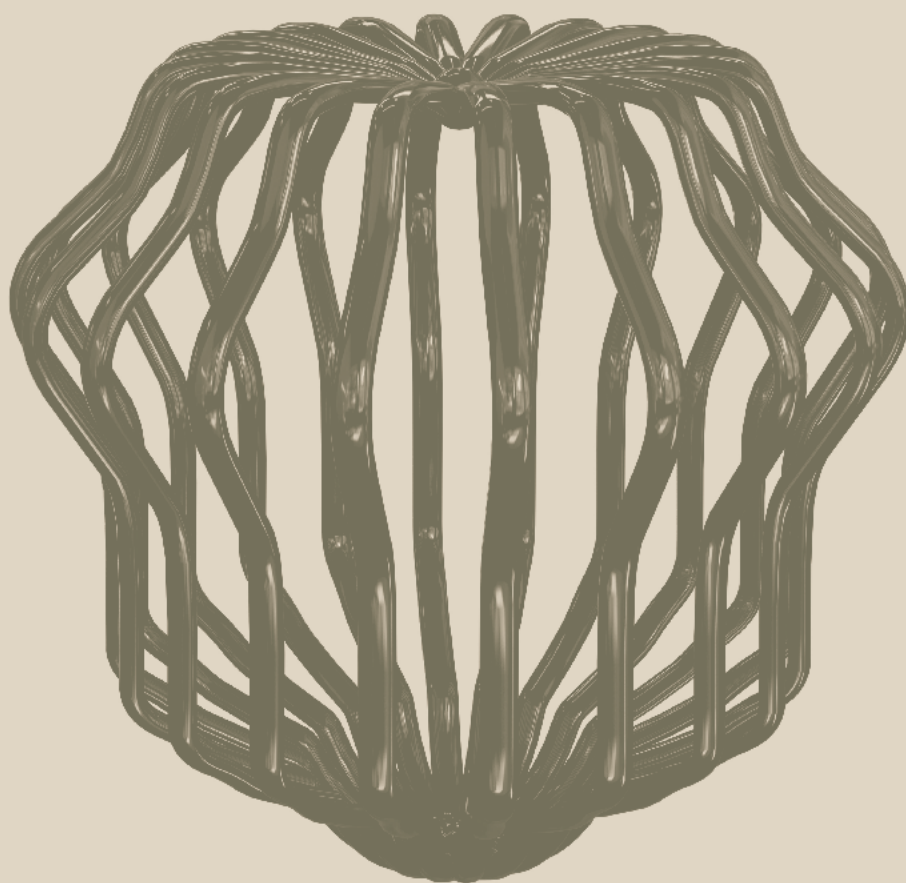
det av arbetet samt förbättra stödet till organisationer som jobbar för kvinnors rättigheter.

Statistikcentralen rapporterade år 2018 att antalet offer för våld i nära relationer som myndigheter hade fått reda på var 9 900 och 76,5% av dem var kvinnor. Våldet hade ökat med 3,6% från året innan. Den höga siffran är alarmerande. Ytterligare skydd och stöd för kvinnor som råkar ut för våld bör prioriteras så alla kan ha en trygg vardag. Enligt statistiken har våldet mot kvinnor har hållits hög samtidigt som antalet skilsmässor inte haft en betydande ökning under de senaste 20 åren.

Det är ungefär en tredjedel av kvinnorna i Finland som har blivit utsatta för våld i parförhållanden, dessvärre är det stor del av fallen som går inte rapporteras till myndigheterna, endast en av tio kvinnor hade förra året (2018) berättat om sina händelser till polisen. En orsak som kanske förklarar varför så få fall blir rapporterade är för att de känner en väldigt hög tröskel för att berätta det vidare, samtidigt som det är lite tabu att visa att man är svag och inte klarar av att ta hand om problemen ensam. *Me too*-kampanjen och *Dammen brister* har lyft fram, och gett en röst till många kvinnor som har blivit utsatta för våld och sexuella trakasserier.

För att situationen ska kunna förbättras måste man lättare kunna identifiera våld, förbättra attityderna mot det och våga prata om det. Speciellt den sociala aspekten vad gäller förbättrande av attityderna är ett stort steg framåt i rätt riktning. Det är hög tid för samhället i det hela att förbättra attityderna mot våldet och verkligen se det som ett brott mot de mänskliga rättigheterna för att se en minskning i det. Också myndigheternas ansvar att ingripa bättre och snabbare i situationer som kräver det är nödvändigt för att situationen kan förbättras från den nuvarande. För offret att själv komma fram och våga dela med sig av sina erfarenheter underlättar den psykiska bördan för offret. Dessutom kan man lättare identifiera hurudant våld det rör sig om. Hoppas det i framtiden kan bli ett tryggare samhälle för alla.

Stadslandskap för alla

TEXT

Kim Kronlund

I dagsläget bor över 2/3 av finländare i städer eller i stadsliknande områden och bostadsorten har en stor inverkan på människors liv. På både global och lokal skala växer städerna. Urbanisering är definitivt en global megatrend vilket slut kan inte ses inom en snar framtid. Då staden förr endast var en handelsplats har den idag fått en större betydelse. Då en allt större andel människor av världens befolkning bor i städer ändras städernas funktion.

Att se staden som mer än en arbetsplats eller en handelsplats dit man pendlar till och från sitt hem blir allt viktigare. Vi bör se på städer från olika vinklar, inte bara ekonomiska eller ingenjörsmässiga. Att arbeta för en jämställd stad där alla invånare har lika grundläggande möjligheter för att förverkliga sig själv ska inte ses som en utopi, utan som något vi bör sträva efter.

Men hur dagens moderna västerländska städer har utformats har att göra med effektivitet och tanken om att segregera arbete, fritid och hem från varandra. Arbetets och fritidens segregering var inte lika aktuellt då städerna var små och livet som bonde var det dominerande yrket för många. Den här typen av segregeringen kallas inom samhällsplanering funktionsseparering och är ett beskrivande begrepp för fenomenet.

I synnerhet synligt blev funktionsseparering när de stora förorterna byggdes på 1970-talet i både Finland och Sverige. Stora vägar byggdes, helt enligt tidsandans ideal om privatbilism, in och ut från stadskärnan till de olika förorterna som låg i stadens ytterkanter.

Den blandade stadslandskapet blev om inte blott historiskt, åtminstone mer frånvarande i vardagen. Grundtanken var att alla stadsinvånare har en egen roll i samhället och därmed även i staden att uppfylla. Männens uppgift var att jobba på de arbetsplatser som nu blivit separerade från hemmen och kvinnornas uppgift var att sköta om hemmet och barnen. Enligt *Stiftelsen Tryggare Sveriges* tankesmedja byggdes exempelvis de svenska miljonprojekten (lös motsvarighet till de finska 1970-tals betongförorterna) i funk-

tionsseparatistisk anda, alltså att hem, jobb och fritid var separerat från varandra.

Vi lever i dagsläget alltså i städer i vilka infrastrukturen i grund och botten är byggd på ideal från en tid som strävande efter könsseparering. Då kan man fråga sig ifall våra städer egentligen är jämlika. Men kan feministisk stadsplanering vara en lösning på denna möjliga ojämlikhet?

Då jag för första gången kom i kontakt med tanken på den feministiska stadsplaneringen var jag skeptisk. Då var det fråga om feministisk snöröjning och jag kommer ihåg att vi diskuterade om ämnet med vänner och bekanta. Många frågade sig: Hur kan snöröjning vara feministisk? Och jag instämde i början. Grundprincipen bakom snöröjning är ju att se till att trafikleder fungerar och trafik drar så att vi kan fortsätta med våra dagliga sysslor. Men...

Dåligt plogade och sandade trottoarer isolerar äldre (och andra med svårighet att röra sig ute) och ett vanligt problem är vallarna av snö som bildas framför övergångsställen och fryser till ishögar som är så gott som omöjliga att ta sig över med rullator, rullstol eller barnvagn. – Nina Nyman, HBL 20.1.2019

Så insåg jag att kanske det fanns något i den feministiska eller jämställda stadsplaneringen.

Nina Nyman, doktorand i genusvetenskap på Åbo Akademi skildrar på ett relativt lyckat sätt essensen av feministisk snöröjning väl i HBL i citatet ovan. Den relevanta frågan är vilken väg som prioriteras och varför ska det vara så. Feministerna argumenterar att trafiklederna som prioriteras i snöröjningen är städernas huvudleder och störst gator och mindre prioriterade för snöröjningen är små gator, gränder och trottoarerna. Något som vi alla kan hålla med om. Vart hamnar den plogade snön från gatorna? Jo, på trottoarer och cykelvägar, vid busshållplatser och övergångsställen och på parkeringsplatserna vid sidan av vägen.

Detta tankesätt sätter stadsborna i ojämlik position då forskningen visar att kvinnor, män, barn och äldre har alla olika sätt att röra sig i staden. Men att politisera formen på snöröjning

är inte det enda som kan göras för att göra staden mer tillgänglig för alla, oavsett kön, ålder eller möjligt funktionshinder. Ett annat prima exempel på inkluderande stadsplanering som gjorts i många städer på våra breddgrader är byggandet av ramper på övergångsställen som gör vardagen lättare för människor med funktionsnedsättning eller för föräldrar med barnvagn. Ramperna gör människors vardagliga sysslor lättare och till och med säkerställer möjliggörandet av människors dagliga sysslor, som butiksbesök eller kaffe på stan med vänner.

Men jämlik stadsplanering handlar inte enbart om lika möjligheter för alla. Det handlar även om hur säker staden är för dess invånare. Enligt undersökningar upplever gamla kvinnor mest otrygghet i städerna fastän enligt statistik hamnar unga män oftast i våldssituationer ute på stan. Vad är då dessa orsaker varför kvinnor känner sig otrygga i städerna? Bidragande orsaker är dålig ljussättning på gatorna och parkerna. Dålig belysning kan medföra att kvinnor spenderar mera pengar på tjänster som taxin för att förflytta sig eller till och med att kvinnor inte vågar röra sig lika fritt i städerna som män oberoende tidpunkt. Men vad kan man då göra åt känslan av otrygghet detta? Experterna inom stadsplanering anser att en av de viktigaste trygghetsskapande aspekterna i städer är den så kallade informella sociala kontrollen av rummet. Att skapa levande stadsmiljöer där andra av ens egna socialgrupp trivs, där det finns tillräckligt med belysning och där vår omgivning är logisk och navigerbar.

Jag anser att *Samhällsvetarnas* roll inom stadsplanering och arkitektur är marginaliserad och därmed är den byggda omgivningen bristfällig för mänsklig handling. Dagens inhumana designtänk/ingenjörstänk överrumplar ett mer humanistiskt och samhällsvetenskapligt sätt att se på staden. Vi måste politisera staden och dess utformning för att se till att alla har möjlighet att njuta av det breda utbudet av aktiviteter och ekonomiska möjligheter som stadslivet som bäst kan erbjuda oss. Ta alltså aktiv roll i utform-

ningen och våga göra staden till ditt hem. Låt inte omgivningen diktera vad du får eller för inte göra i staden. Gatan och parken är alla stadsbors gemensamma bakgård.

Jämställdhet inom föreningsliv

TEXT

Nicolina Nordman

”Orsaken till att du vann ordförandevalet med några röster var ju ändå utseendet” säger en manlig medstuderande på en fest. Personen är inte nykter. Och det spelar ingen roll. Tack för förtroendet.

Medlemsmötet godkänner 2017 en jämlikhetsdeklaration där föreningen förpliktar sig att kontinuerligt se över sin verksamhet från ett jämlikhetsperspektiv för att arbeta för en mer jämlik och inkluderande studerandekultur inom hela *Åbo Akademi*. Studentkåren ordnar rådstutbildning för nyvalda funktionärer där man går igenom exempel på sexuella trakasserier, vilka sorters situationer man bör uppmärksamma och rent konkret vad man kan och bör göra. Hur reagera du om någon går hem från festen med armen kring en väldigt full person som knappt kan gå? Vänder du ryggen till eller frågar du hur det står till? Hur reagerar du om någon kommer fram rusandes till dig på en fest och utbrister ”jag blev just våldtagen på vessan”?

Under rådstutbildningen delades vi in i grupper för att diskutera fall som dessa. En person i gruppen uttryckte att det är väldigt ologiskt att en person som nyss varit med om något så fruktansvärt skulle komma och skrika att hen blivit våldtagen. Kommentaren bevisade hur mycket personen behövde den här utbildningen.

Vi lär våra rådister hur viktig roll de har i festverksamheten, ger dem verktyg för att reagera och ifrågasätta. Det ordnas seminarier och diskussioner för att uppmärksamma samhällsstrukturella problem som sexism och ojämlikhet. Metoo-kampanjen visar omfattningen av sexuella trakasserier mot kvinnor runtom hela världen. Men vad gör det om tanke sättet inte förändras hos individen själv? Vi kan lyfta upp problemet till diskussion, vi kan utbilda varandra och vi kan dela med oss av egna upplevelser. Men vad spelar det för roll om människor hör men inte lyssnar?

”Jag var lite osäker i början när du blev vald till ordförande, men du har nog visat att du kan göra det riktigt bra”. En annan kommentar av en annan medstuderande. Jag beskyller ingen för att ifrågasätta om jag är rätt person för uppdraget. Jag är en människa med bra och dåliga egenskaper som har mycket kvar att lära mig, men jag tvivlar starkt på att personen någonsin skulle ha sagt samma sak till en manlig ordförande.

Att nedvärdera personer på grund av deras könstillhörighet verkar fortfarande vara ett problem trots jämlikhetsdeklarationer, rådstutbildningar och metoo. Vår förening har kommit långt, men har ännu en lång väg att gå. Personer som säger att man blivit vald till ordförande på grund av utseendet behöver gå om livet.

Feminism och konsumtion

TEXT

Thomas Fagerholm

Feminism och marknad som en rörelse för jämställdhet könen emellan och som motverkar den etablerade kapitalismen är feminismen en ideologi som går emot normerna. Många förstår sig tyvärr inte på ordet och för vissa kan det ha en distanserande effekt, vilket inte bidrar till samhällsförändringen. Använder man ord som egalitarism istället så åsidosätter man problemet eftersom konflikten handlar specifikt om könsbetingad ojämlikhet.

Feminismens främsta utmaningar ligger dock på det marknadsmässiga planet utöver det etymologiska. För att vara korrekt så är de starkt sammanbundna. Det är på marknaden den riktiga ojämlikheten uppstår. Marknaden är konstruerad för att gynna män mera än kvinnor. Ojämlikhet integrerad i vardagen i form av könsbetingade sociala förväntningar och skyldigheter har sin direkta inverkan på det ekonomiska systemets uppbyggnad.

De reella problemen åsidosätts genom att många företag brandar sina produkter åt kvinnor som feministiska. Ord som feminism kombineras med "girl power" i reklamen och riktas direkt åt konsumenten som en individ fastän feminism berör mera strukturer än individer. Problemet här är att feminism ersätter ordet "femininitet". Eftersom endast en bråkdel har en djupare förståelse av ordets innebörd bidrar denna typ av reklam till missuppfattningar och även fördomar gentemot ordet feminism.

Vidare så får denna typ av reklam, om än dess goda syfte, inte till stånd någon som helst reell förändring i det ekonomiska livets strukturer. Hashtaggen "feminism" kommersialiserar ordet leder bort det från dess ursprungliga innebörd. Istället för att förstärka kvinnors ställning i förhållande till män så riskeras att stereotyperna bli bekräftade. Mest kontroversiellt av allt så brandar sig många företag som feministiska för att vinna konsumenterna på sin sida, trots att deras ledning enfaldigt består av män.

Feminismen får således en dubbel funktion i samhället, förutom som en rörelse med syftet att förbättra kvinnors ställning i samhället, så

får den även rollen som en konsumtionsidentitet. Den senare kan även kallas för "Faux-feminism" eller falsk feminism som bygger på tanken om att kvinnans ställning stärks genom mera och friare konsumtion.

Problemet med mera konsumtion är dock att det inte förbättrar någons ställning i samhället, eftersom konsumtionen bara uttrycker den. Friare möjligheter att konsumera innebär inte en starkare samhällelig ställning. Feministiskt betingad konsumtion är således en brand från ett i grunden ojämlikt system som kapitalismen. "Femvertising" som marknadsföringsmetod förbättrar med andra ord nödvändigtvis inte kvinnors ställning, men eftersom feminismen är en del av personens konsumtionsidentitet så köper man dessa produkter ändå.

Slutligen kommer vi till frågan om hur man förenar feminism och marknad. Kall marknadslogik och fokus på vinstmaximering går inte nödvändigtvis hand i hand med kvoterad jämställdhet. Att försöka uppnå jämställdhet för jämställdhetens skull är inte eftersträvänsvärt. Det mest marknadsmässigt gynnande däremot skulle dock vara om alla hade lika möjligheter att förverkliga sig själva utan påverkan från stereotyper och fördomsfull utgallring.

Förutom att feminismen utgör en rörelse för av patriarkatet utsatta grupper, har den även en kommersiell betydelse. Feminismens användning som vi undermedvetet har tagit på oss som roll får oss att konsumera på ett visst sätt. Mera än att vi aktivt vill stödja jämlikhet i konsumtionsval, även om vi givetvis ser detta som en viktig sak, är orsaken till att "feministisk konsumtion" går hem att vi undermedvetet tagit på oss dessa värderingar. Det handlar om en identitetsfråga, vilka värderingar vi vill tillhöra.

När världen är till salu kan du investera dig fri?

TEXT

Johanna Krongvist

De flesta höga positioner i samhället innehas av män, inte minst inom finansbranschen. Ett lösningsförslag för en ökad representation av kvinnor på ledande poster är att övertyga fler kvinnor om att investera. I nuläget placerar färre kvinnor än män sina pengar och är generellt mindre benägna att ta risker när det gäller investeringar. Tanken är att kvinnor ska investera sig till toppen. Men är det en hållbar lösning och vem vinner egentligen på den?

Norges största finanskoncern *DNB* har lanserat en kampanj med hashtaggen #huninvesterer för att få flera kvinnor i Norge intresserade av att investera. På deras hemsida möts kunden av en bild föreställande en grupp kvinnor med beslutsamma miner, hashtaggen "huninvesterer" och uppmaningen "Sjekk ditt kapitalgap her". Klickar man sig vidare till kampanjen (www.huninvesterer.no) har antalet kvinnor i grupp bilden blivit fler, representationen bredare och i förgrunden rullar bland annat texten "I fjor gikk 80% av alt aksjeutbytte i Norge til

menn", följt av "81% av de som tjente over 1 million i fjor var menn" och "Menn eier 80% av de private aksjeverdiene i Norge". Vidare informeras läsaren om att norska män har 1216 miljarder mer i bruttoförmögenhet än kvinnor. Texternas gemensamma nämnare är män och det framgår tydligt att de generellt har större tillgångar än kvinnor i Norge.

Den konstanta rullgardinen av text pausas tillfälligt vid den poetiska och slagkraftiga slutklämmen "Vi kan ikke styre verden / hvis ikke vi eier den". Budskapet är uppenbart, om kvinnor vill ha en jämn fördelning av makten och ett jämställt samhälle måste de först äga världen -som i nuläget ägs av männen. Och för att vara delägare i världen måste de äga kapital, eftersom pengar ger makt och styr världen -i vårt kapitalistiska system. I kampanjens tillhörande video förklarar en kvinnlig röst att Norge är ett av de mest jämställda länderna i världen men påpekar att den ekonomiska klyftan mellan män och kvinnor är stor och att även om kvinnor fick lika mycket

pengar som män i lön skulle de fortfarande tjäna mindre eftersom män investerar mer. Lösningen för att komma ifrån ett icke-jämställt samhälle med ekonomiska klyftor mellan könen är enligt DNB med andra ord att kvinnor ska investera mera, eftersom pengar enligt dem betyder valfrihet, självständighet och inflytande.

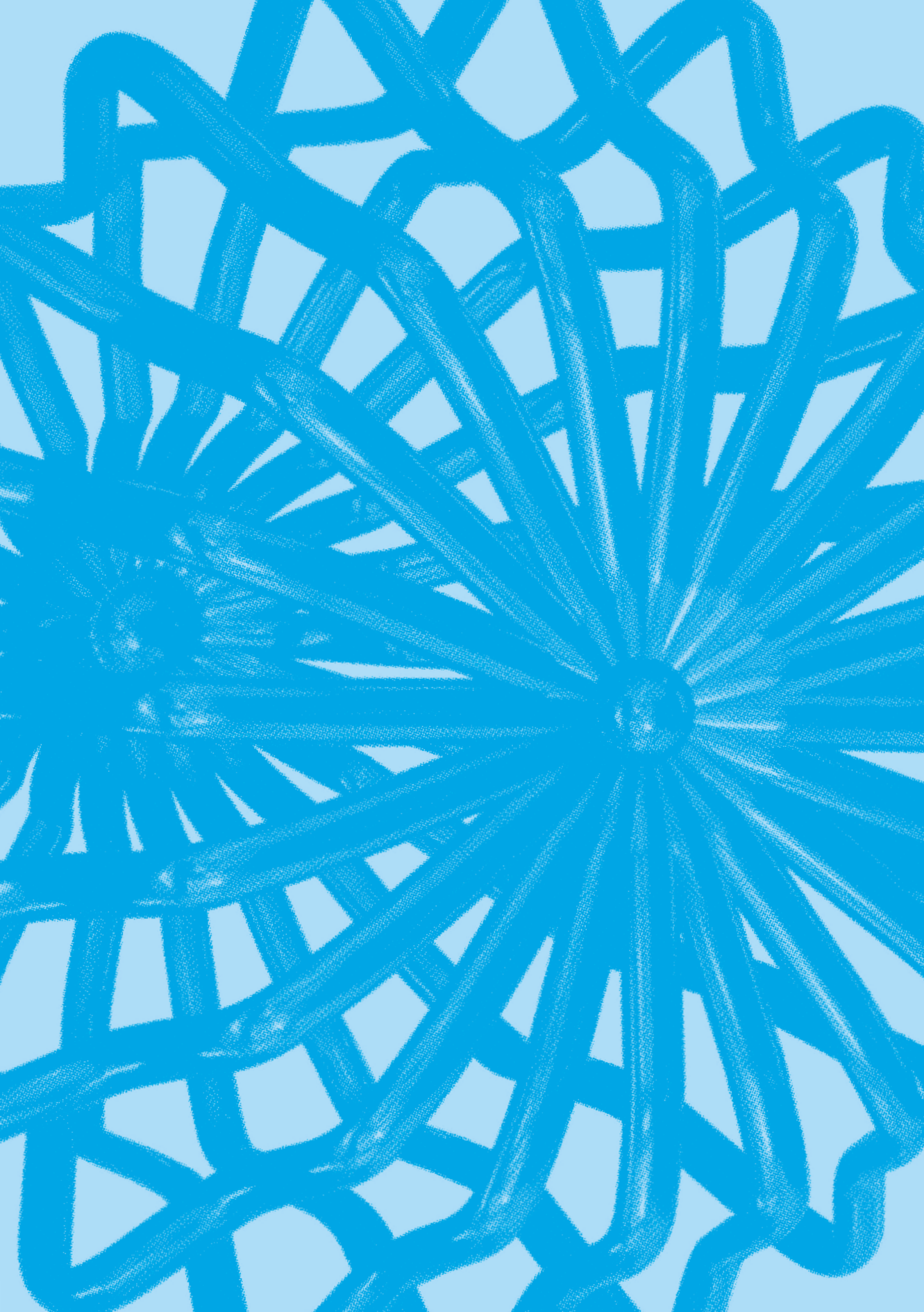
DNB har inte fel i sak. Pengar innebär valfrihet, självständighet och inflytande, både i det egna livet men också i samhället i stort. Kvinnors privatekonomi kan på grund av den ekonomiska klyftan utgöra en maktobalans i deras relationer, det vill säga ifall de inte äger lika mycket som sin partner och/eller har lägre lön och/eller stannar hemma med barn. Risker att hamna i ekonomisk beroendeställning och även att bli utsatt för ekonomiskt våld är därför högre för kvinnor. En ekonomisk beroendeställning inskränker ens valfrihet och självständighet, i värsta fall så till den grad att man som kvinna inte har råd att lämna en destruktiv relation. Undersökningar har också visat att män och kvinnor har olika investeringsbeteenden, nämligen att män är mer risktagande och tenderar att investera för att kunna leva på passiva inkomster medan kvinnor investerar för att ha en buffert. Kvinnors investeringsbeteende säger något om att män och kvinnor generellt har olika ekonomiska utgångspunkter.

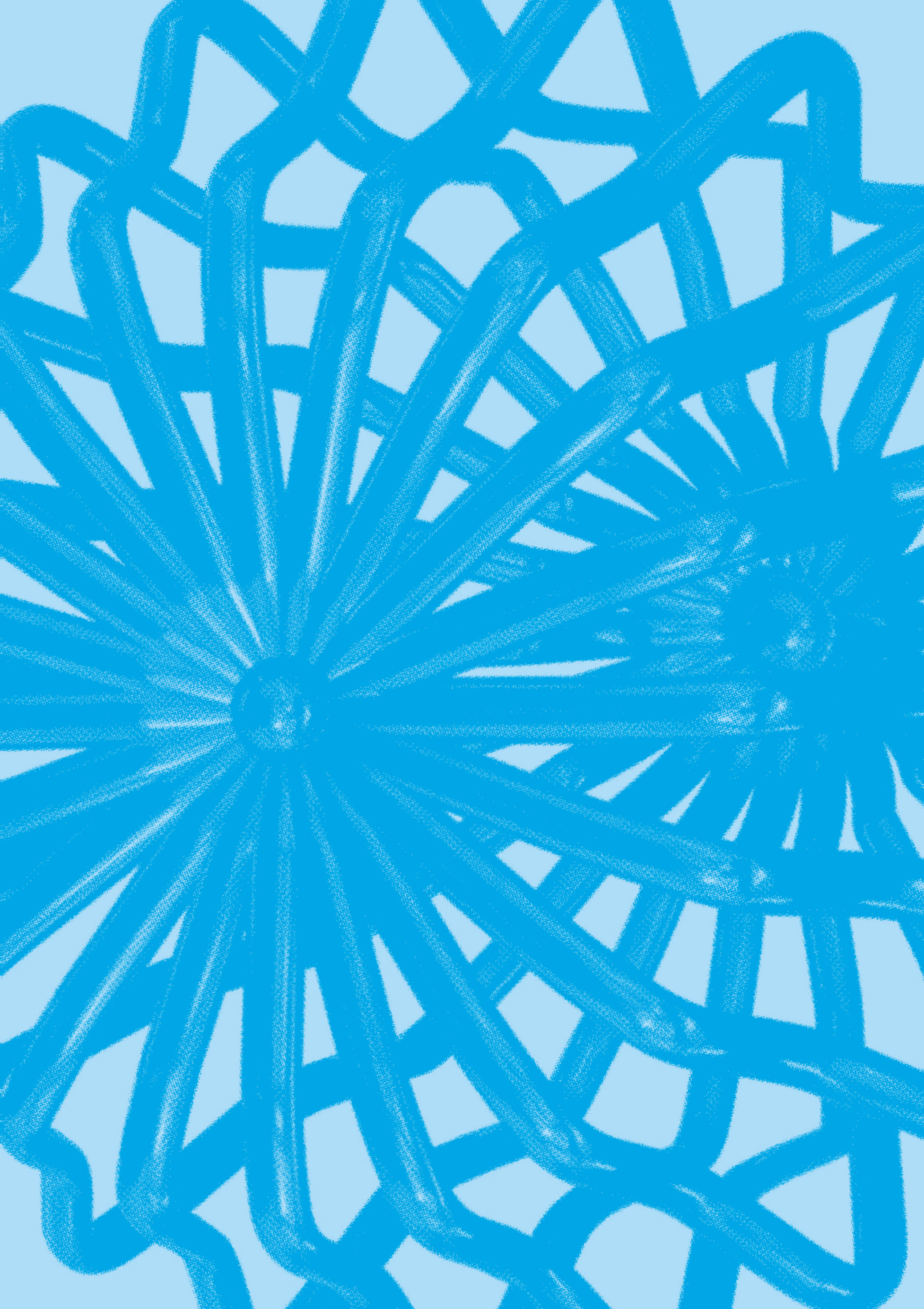
Syftet med DNBs kampanj är tydligt, nämligen att övertyga fler kvinnor om att investera sina pengar hos deras bank, och deras konkreta investeringsförslag är att spara lite varje månad till pensionen, köpa fonder och aktier eller starta eget aktiebolag. Men vilka kvinnor riktar de sig till? DNB vill inte anklagas för vit feminism genom att endast önska ökad ekonomisk trygghet och ökat inflytande till vita, unga karriärkvinnor tillhörande medelklassen. Därför kan vi i kampanjbilden skåda en politiskt korrekt representation av olika grupper kvinnor. Bland kvinnorna som poserar med viljekraft och obeveklighet i blicken finns unga vita kvinnor men också en ung svart kvinna och två äldre kvinnor, varav en sannolikt inte har norskt ursprung. Men i realiteten är bilden snarare en

glansbild än en sann återspeglings av DNBs målgrupp. Kampanjen bygger inte på någon intersektionell analys även om den vill ge sken av det. Faktum är att de mest utsatta kvinnorna i samhället, de med minst makt, de som drabbas av både bristande jämställdhet och ojämlikhet inte alls är inkluderade i kampanjens målgrupp. Äldre kvinnor med en låg pension har inga pengar över att investera, ensamstående mammor som tillhör arbetarklassen har inga extra pengar i slutet av månaden att spara till pensionen eller köpa fonder för och kvinnor som lever på bidrag har heller inte råd eller möjlighet att investera. Den ekonomiska klyftan råder inte enbart mellan män och kvinnor, den utgör en klassfråga som inte kan lösas med hjälp av fler kvinnliga aktieägare. I ett kapitalistiskt system kommer dessa klyftor enbart att växa.

I vår kapitalistiska världsordning äger de 26 rikaste personerna lika mycket som de fattigaste 3,8 miljarderna. Vi kommer inte bli mer jämställda för att fler kvinnor får tillhöra den privilegierade minoritet som tillåts äga världen. Det förändrar inte det faktum att vi har en minoritet som skor sig på den underbetalda massan eller att vi har västerländska företag som utnyttjar kvinnlig arbetskraft i utvecklingsländer och länder med sämre arbetarskydd. Själva premisen att någon kan köpa makt och äga världen är problemet, eftersom det förutsätter att andra förblir maktlösa och utan inflytande.

DNBs försök att sälja egenmakt till kvinnor med hjälp av en feministisk framtoning i girl power-anda är inget annat än postfeminism, eftersom de kapitaliserar på kvinnor genom att sälja ett jämställdhetsbudskap, vilket närmast blir komiskt med tanke på att de i egenskap av bank är kapitalismens trotjänare. I enlighet med den postfeministiska tendensen att ta feminism i beaktande för att sedan förkasta den som överflödigt, tycks andemeningen i kampanjen vara att det är upp till kvinnorna själva att bli jämställda eftersom de har valfrihet. Kvinnor kan nu välja att tjäna mer pengar, känna egenmakt och styra världen och allt de behöver göra är att investera.

Roll over, Beethoven: Könskvotering inom den klassiska musiken

TEXT

Martin Ahlö

Den som läser *HBL* vet att det titt som tätt diskuterar musik på kultursidorna och insändarspalterna. Ett tema som återkommer varje år är "Radio Vega-debatten", alltså när äldre läsare skriver in och kräver att *Rundradion* (*YLE*) i allmänhet och *Vega* i synnerhet tar sitt ansvar och spelar mera visor/äldre musik/svensk musik/europeisk musik/utomeuropeisk musik... ni fattar. Det här brukar pågå några rundor tillsammans med Rundradions representanter tills kulturredaktörerna avslutar debatten. Ett riktigt hösttecken som säkert beror på att människor varit på sommarstugan och tvingats att faktiskt lyssna på radio.

I höst har en annan diskussion nått även *HBL*:s kultursidor: debatten om könsbalansen i de finländska orkestrarnas program. För den som inte följt med (som humanist antar jag ju att ni statsvetare hoppar över mitten på alla tidningar) så kan jag kort beskriva debatten som den ser ut nu i mitten av oktober. Debatten handlar alltså om varför så få kvinnliga kompositörer (och i förlängningen även dirigenter och solister) är representerade inom den klassiska musiken? I en undersökning *HBL* gjorde 3.9.2019 spelar huvudstadsregionens orkestrar denna säsong 253 stycken, men enbart 4,3 % är skrivna av kvinnliga kompositörer. Den mest spelade tonsättaren är *Ludvig van Beethoven*, och i snitt är de spelade kompositörerna födda år 1860 (vägt medeltal enligt antal framföranden). Av de kvinnliga tonsättarnas stycken så är alla utom ett skrivna på 2000-talet.

Det här är en fråga som undersökts i akademiska kretsar sedan 1980-talet, men väldigt lite har hänt inom orkestrarna. Även i övriga avseenden kan det ju sägas att klassisk musik, opera och symfoniorkestrar är kvarlevor från äldre tider – utan statligt stöd skulle de här institutionerna inte finnas kvar eftersom publiksiffrorna är låga och produktionskostnaderna väldigt höga. Medelåldern bland publiken är också hög vilket sällan är bra med tanke på framtiden – tidigare var konsertsalar och operor ett viktigt nöje och social arena i borgerliga kretsar, men inte längre.

Orkestrarna har svarat på den här utvecklingen på lite olika sätt, oftast genom att ordna konserter med filmmusik och soundtrack från dataspel. Men varför har resten av repertoaren knappt ändrats de senaste 100 åren? Majoriteten av kompositörerna som spelas är tyska och franska män som var aktiva mellan 1600-talet och tidigt 1900-tal. Orsakerna finns i nationalismen och romantiken och har påverkat hela det moderna samhällsbygget.

I litteratur, konst och musikvetenskaperna kallas fenomenet kanonisering; vissa verk hör till kanon och andra inte. Det här är inte att förväxla med den andra kanon på musiklektionerna – alltså när man sjunger "Broder Jakob" i otakt med varandra.

Med tiden har vissa verk ansetts essentiella att känna till och det har uppstått en diskurs kring vad som är "milstolparna" i den västerländska kulturen. Under renässansen och romantiken intresserade man sig mest för sin egen tids verk och antiken medan till exempel medeltiden länge ignorerades. Det stora konstnärsidealet fokuserade på att några få människor är genier och har förmågan att skapa verk som är så estetiskt fulländade att vanliga människor inte kan annat än hylla dem. Inom den västerländska konstmusiken började den här elitismen ta form under 1800-talet, då till exempel tyskarna började anse sina egna kompositörer som seriösa i jämförelse med italienska operor och annan musik – det här påverkades av nationalistiska ideal där ens egna kultur (både högkultur och folkkultur) var bättre än andras. På 1900-talet började kanon se ut ungefär som den ser ut idag; en samling verk från en guldålder som ändrats väldigt lite. Men på samma sätt som museum måste uppdatera sina utställningar för att fortsätta intressera besökare har också orkestrarna börjat kritiseras.

RSO:s chefsdirigent *Hannu Lintu* svarade direkt dagen efter *HBL* publicerade statistiken med att könsbalans i repertoaren nog kommer uppnås med tiden, men att det vore absurt att sluta spela mästerverken. "Musikernas behov av

att spela Beethoven är en oundviklig naturkraft”, menade Lintu och försvarar kanon. (HBL 4.9 2019). Lintu kan anses representera den gamla skolan som försvarar kanon, och argumenten är ofta estetiska: vi spelar de här verken för att de är bäst och publiken vill ha dom.

Musikforskaren *Susanna Välimäki* replikerade å sin sida 5.9 2019 med att jämställdhet på inga plan i samhället uppnåtts genom organisk utveckling, utan att orättvisor bör protesteras och aktivt bekämpas. Det fanns många kvinnliga kompositörer också förr, och redan på 50-talet var en stor del av de studerande vid *Sibeliusakademin* kvinnor. Välimäki påpekar att kvinnor under lång tid motarbetats i samhället och väldigt få har kunnat verka konstnärligt. Hon menar att kanon är en del av en patriarkal maktstruktur vilken missgynnar kvinnliga tonsättare, och att det är på tiden att omvärdera historien. Debatten har fortsatt ännu till skrivande stund vilket visar att många ändå engagerar sig i saken. Såväl lyssnare som dirigenter och akademiker har engagerat sig. Efter en månad av debatt deltog en av Finlands mest erkända musikevetare, prof. *Pirkko Moisala* som skrivit om fenomenet sedan 1990-talet. Hon menade att de är märkligt att det är märkligt att de perspektiv som akademiker i decennier diskuterat ännu inte haft någon som helst effekt i de klassiska musikkretsarna i Finland. Moisala menar att könskvotering har sina sidor men att det är ett mindre ont än att orkestrarna fortsätter stagnera och blir helt irrelevanta.

Många av kritikerna har föreslagit kvotering som ett sätt att aktivt förnya orkestrarna. Kritikerna till den nuvarande repertoaren kräver inte att repertoaren skall vara helt 50/50 i balans genast, men uppmanar till att orkestrarna borde se bortom invanda mönster och försöka sig på mera varierade utbud. Kulturanalytiker har de senaste decennierna börjat se kanon som socialt konstruerad, där smak och estetik inte är objektiva naturlagar utan påverkas av maktstrukturer i samhället. Ett exempel på att små åtgärder kan ha stora effekter finns i Stockholm – konserthuset har det senaste decenniet bör-

jat fråga gästande dirigenter om de kan tänka sig att uppföra kvinnliga kompositörer, vilket många vill. Konserthuset har också aktivt jobbat för att uruppföra nya verk av kvinnor och bredda repertoaren, vilket har lett till att de har vänt den negativa trenden med besökarantalet. Det här är ett positivt exempel på hur representation och kvotering kan ha en positiv effekt i konstnärliga kretsar och jämställdhet kan föra samhället framåt. Alternativet är i den klassiska musikens fall att orkestrarna stagnerar och marginaliserar sig själva.

* Huvudstadsregionens orkestrar är Helsingfors stadsorkester (HSO), Tapiola Sinfonietta (TS) och Radions symfoniorkester (RSO)

Det farliga testosteronet

TEXT

Veronica Westerlund

Tänk att ett könshormon, som är helt vitalt för att kroppen ska fungera oberoende av kön, kan väcka så mycket debatt och åsikter, framför allt om man är kvinna och elitidrottare.

För rent krasst, en kropp som naturligt producerar höga halter testosteron kan väl objektivt anses ha fallenhet för idrottsutövning, men detta konstaterande gäller enbart manliga idrottare. Är du kvinna är det en anna femma.

Faktum är att förhöjda naturliga halter testosteron bland kvinnliga idrottare varken är unikt eller någon ny debatt. *Radiosporten* på *Sveriges Radio* konstaterar i ett reportage att minst var tionde kvinna man möter på gatan har naturligt förhöjda testosteronhalter och inom elitidrotten är de här kvinnorna överrepresenterade.

Debatten om förhöjda testosteronhalter bland kvinnliga idrottare är med andra ord inte ny, men Sydafrikanska *Caster Semenya* har under de senaste åren förkroppsligat debatten och tvärtemot vad många verkar tro är det varken lätt eller ofarligt att genom medicinska ingrepp eller medicinering sänka naturligt förhöjda testosteronhalter i kroppen.

Tyska tv-kanalen *ARD* visar i en nyproducerad dokumentär hur illa det kan gå när kvinn-

liga idrottare genomgår medicinska ingrepp med löfte om att få återvända till tävlingsarenan. Förändringar i hormonnivåer utan uppföljande vård kan få ödesdigra konsekvenser där en comeback till idrottseliten kan ses som en bagatell. Bara en promenad kan vara omöjlig. Utan livslång hormonbehandling är t.ex. osteoporos mer eller mindre oundvikligt.

Så när korten ligger på bordet är det inte konstigt att *Caster Semenya* motsätter sig omotiverade ingrepp och hormonbehandlingar. Att medicinskt behandla en helt frisk person klingar falskt och med tanke på att endast *Semenyas* distanser påverkas av reglerna är det inte helt långsökt när *Semenya* anser att *IAAF:s* beslut är riktat enbart mot henne.

Livet är orättvist och denna floskel stämmer också in på idrotten. Att ha naturligt förhöjda testosteronhalter som kvinnlig idrottare är utan tvekan en fördel, men det är bara en fördel i mängden. Att börja reglera människors medfödda anlag för en viss idrottsgren kan lätt eskalera till en pandoras ask. Ska vi i framtiden också reglera hur stora händer och fötter simmare får ha och förbjuda alla över 2 meter att spela basket?

Yeboyahs *Elovena* symboliserar den moderna finländska identiteten

TEXT

Lars Högström

Det bildades en hajp kring *Yeboyah* i december 2017 när hon kom ut med singeln "Broflake". Låtens hårda trapbeat kryddat med hennes tajta rap skapade en förväntan om ett längre projekt. Förväntningarna uppfylldes äntligen i slutet av juli då Yeboyah släppte ut sin nya EP. Projektet som går under namnet *Elovena* EP tar oväntat avstånd från trappen och rör sig mot någonting nytt. I samband med projektet släpptes också en visuell del som man hittar på Youtube med namnet "Elovena Visual EP".

Alla känner till kvinnan som hör till livsmedelsföretaget *Elovenas* markadsföring och varumärke. Den finländska, glada, vita och

blonda tjejen i folkdräkt som står i mitten av ett åkerlandskap med havre i famnen är en perfekt måltavla för Yeboyahs intersektionella kritik. EP:ns visualisering leker också med idén om vad som anses vara finländskt och det är en otroligt stark bild att se Yeboyah i den pittoreska finska landsbygden. Yeboyah är lika mycket en finsk tjej som den inbillade stereotypin på grötpaketet.

Visualiseringen, som bär vissa likheter med Beyoncé's *Lemonade*, väcker tankar och öppnar en diskussion om den finländska identiteten. Som ett ensamstående verk är videon dessutom estetiskt vacker, snyggt filmad och

Bilder All Day / AllDayfi

väl regisserad. När videon tar upp traditionella finländska landskap, röda hus med vita knutar och somriga ritualer med blommor i håret, är det svårt att inte tänka på likheter mellan den och sommarens mest omtalade film *Midsommar*.

Musikaliskt är den elva minuter långa EP:n ett steg från trapan mot ett mjukare sound, någonting som är överraskande och lyckat. 808-basen hörs på hela EP:n men det är inte bara frågan om klubbmusik utan en modern mix av r'n'b och rap. Den glädjefyllda låten "Skitti" låter som ett musikstycke från 2013 med den klyschiga gitarrsamplen som påminner om klassikern "Hyperbolic Chamber Music" av *Ryan*

Hemsworth. "Skitti" går perfekt ihop med den West Coast inspirerade låten "Elovena" som har minst ett lika tungt beat som på YG:s låt "Why You Always Hatin". Produktionen på Elovena EP är väldigt professionell och symbiosen mellan musiken och Yebayahs flow är en njutningsfull upplevelse.

Konceptuellt är Elovena EP en fullträff, speciellt då man ser och lyssnar på den samtidigt. Yebayahs val att ta en ny approach i musiken är lysande och jag väntar med spänning att se henne uppträda med det nya materialet. Enda minuset med EP:n är att den skulle ha kunnat vara någon låt längre.

Tre nyanser av feminism

TEXT & ILLUSTRATION

Emmy Wikström

Jag kunde ha skrivit om kvinnor som *Beyoncé*, *Frida Kahlo* och *Rupi Kaur* men de kändes onödigt på något vis. Jag kunde också ha skrivit om manliga feminister som t.ex. *Kurt Cobain*. Men jag bestämde ganska tidigt att jag ville ge rum åt kvinnliga konstnärer som jag anser förtjänar mer uppmärksamhet och uppskattning. Ni kanske har hört om de kvinnor jag skriver om men jag valde sådana som jag själv inte vetat om från tidigare. *Lorna Simpson*, *Mikaela Straus* och *Susan Nguyen* är alla kvinnor som jag beundrar och som inspirerar mig. Hoppas de gör det samma för er.

KING PRINCESS

Mikaela Straus är en singer-songwriter som är uppvuxen i Brooklyn, New York. Hon är 20 år gammal och ger ut musik under namnet *King Princess*. Straus blev erbjuden sitt första skivkontrakt när hon var elva men bestämde sig för att hon inte var redo för att släppa sin egen musik ännu då. Istället satt hon i studion och följde med musikproduktionen, till den grad att hon själv redan vid en ung ålder lärde sig producera egen musik. Just nu ger hon ut musik för skivbolaget *Zelig Recordings* som ägs av *Mark Ronson*. Förutom att sjunga spelar Straus även bas, gitarr, piano och trummor.

I en intervju med *Sirius XM* uttrycker Straus att hon tycker att fler kvinnliga artister borde lära sig att producera egen musik. Hon fortsätter med att prata om hur viktigt det är för kvinnor i en mansdominerad bransch att omringa sig med personer som faktiskt respekterar en och låter en ta kontroll. King Princess påpekar också att hon som lesbisk kvinna har lättare att få respekt i jämförelse med kvinnliga artister som är hetero.

De flesta av Straus låtar handlar om kärlek och hennes egna förhållanden. I låten "1950" har Straus inspirerats av boken "The Price of Salt" av *Patricia Highsmith* som handlar om lesbisk kärlek. Med raden "I love it when we play 1950" vill hon uppmärksamma att det inte alltid har varit säkert för homosexuell kärlek att visas i offentligheten och i en intervju med *Genius* så förklarar King Princess att hon lyfter fram historien för att visa uppskattning över var samhället är idag. Hennes artistnamn "King Princess" är också en nickning mot HBTQ+ämnen. Hon själv har uttryckt det som att det representerar komplexiteten av hennes egna könsidentitet, vilket hon leker mycket med i sina musikvideon (t.ex. "Prophet" och "Pussy is God").

King Princess är ännu i ett tidigt skede av sin karriär, hon släppte sin första singel bara för ett år sen och har sen dess kommit ut med ett album och en EP. Det är få av hennes låtar som jag inte tycker om men mina favoriter just nu

är tidigare nämnda "1950" och "Pussy is God". Hon har ett unikt sound och det märks att hon sätter sin själ i sitt arbete. Jag ser fram emot vad Straus har att komma med i framtiden och jag tror att vi kan förvänta oss en lång och framgångsrik karriär.

LORNA SIMPSON

Lorna Simpson är en bildkonstnär som först blev populär på 80-talet. Simpson är en väldigt mångfaldig bildkonstnär, hon har jobbat med film, foto, skulpturer och målning. Men det hon har blivit mest känd för är hennes foton som utmanar den traditionella synen på kön, identitet, kultur och historia. Lorna Simpson representerar svart feminism. Hon koncentrerar sig på att sätta mörkhyade kvinnor och de kamper de måste gå igenom i rampljuset.

Simpson har en serie svartvita fotografier där motivet är mörkhyade kvinnor i vita enkla klänningar mot en vit bakgrund med något slags budskap. De starka kontrasterna ger en väldigt dramatisk effekt och fotografierna fångar ens uppmärksamhet. Frånvaron av färger ger konsten en seriös ton och blir därför ett perfekt underlag för ett politiskt budskap. Ett exempel på detta är verket *Stereo Styles* (1988).

Stereo Styles visar åskådaren hur snabbt man dömer folk. Orden i mitten "Daring", "Sensible", "Severe", "Long and Silky". "Boyish", "Ageless", "Silly", "Magnetic", "Country Fresh" och "Sweet" gör att vi börjar försöka para ihop bild med adjektiv. Vi vet ingenting om kvinnorna på bilderna egentligen, redan att kalla dem kvinnor är ett antagande, men ändå får vi en bild av hurdana de är. Man kan också tänka sig att Simpson vill lyfta fram rasism-aspekten eftersom alla frisyrier utgår från plattat hår. Hår är ändå ett ganska laddat ämne när det kommer till rasfrågor. I och med att alla på bilderna har plattat hår finns det en viss insinuerande att de har försökt fixa håret för att följa västerländska skönhetsideal. Vid första ögonkast kanske man bara ser en leksam bild men det intressanta med Simpsons verk är att det alltid finns ett budskap bakom dem.

Förutom Simpsons fotografier kan jag även rekommendera hennes fantastiska målningar. Speciellt serien "Head on Ice" (2016-2017). Serien består av ett antal målningar där Simpson har kombinerat fotografier av isberg och ansikten. Lorna Simpsons verk har blivit utställda i bl.a. *Museum of Modern Art* i New York, *Haus der Kunst* i München och *Los Angeles Museum of Contemporary Art* i Los Angeles. Simpsons konst har utvecklats mycket under hennes 34 aktiva år som konstnär och därmed är det väldigt intressant att bläddra igenom hennes verk från 80-talet tills nu.

SUSAN NGUYEN

Susan Nguyen kommer från Virginia, men har rötter i Vietnam. Nguyen skriver om ämnen som tangerar hennes identitet som asiatisk kvinna i dagens USA. Jag valde att skriva om Nguyen för att hennes poesi är så rå och rakt på sak. Hennes ord målar upp bilder och hon romantiserar ingenting. Jag har haft lyckan att få kontakt med Nguyen genom e-post och hon har svarat på några frågor.

Nguyens kärlek för poesi började första året hon gick på universitet. Hon har alltid älskat att läsa och hon såsom många andra barn i hennes grundskola tyckte hon om poeten *Shel Silverstein*. Nguyen växte dock upp i tron att hon skulle börja skriva noveller, eftersom hon spenderade all sin tid med att läsa sånt. Hon hade alltid antagit att hon skulle kunna skriva en novell men gjorde inte ett seriöst försök på prosa före hennes första år på universitet när hon tog en grundkurs i kreativt skrivande. Det var då hon upptäckte poesin. Det kändes då som att poesi bröt mot alla regler för skrivande som hon visste. Hon introducerades till dikter hon aldrig skulle hitta själv eftersom hon hade en så snäv syn på vad poesi var eller kunde vara. Nguyen upplevde också att hennes skrivande vid den tiden var väldigt uppdelat och tänkte att hon kunde få det att passa in i poesi.

När jag frågade Nguyen vad det är som inspirera henne svarade hon att just den dagen

var det hennes kontorsplantas rosa rötter, gatkatten som ibland ser på från grannhuset medan hon kör iväg på morgonen och färgen grön. Hon fortsatte med att säga att det viktigaste är att öva sig på att iaktta och att fortsätta hitta sätt att bli överraskad.

Nguyen förklarade att hennes skrivprocess är väldigt sporadisk och att hon nog inte är en disciplinerade skribent. Hon berättade att hon aldrig har kunnat hålla sig till att skriva en specifik tidsmängd eller ett visst antal ord varje dag eller ens varje månad. Nuförtiden har hon inte heller tid för det, så hennes skrivande sker alltså sporadiskt på veckoslut och när hon antecknar ideer på måfå (bl.a. godbitar från folks konversationer) på hennes telefon. När Nguyen sätter sig ner för att skriva har hon vanligtvis en fras eller en bild i huvudet, möjligen något som hon skrivit när flera månader tidigare. Hon berättade också att när hon skriver så tänker hon inte på läsarna.

Som exempel på Nguyens verk valde jag "Coochie accoutrement". När jag frågade Nguyen vad som inspirerade just den dikten svarade hon att det var just frasen coochie accoutrement. Hon hade varit med sina vänner och någon hade sagt "accouterment" (på svenska: *utstyrelse*) vilket hon tyckte lät roligt. På något sätt skapades sedan frasen och Nguyen bestämde sig för att börja med den titeln för att se vart det ledde. Just då skrev hon mycket dikter om den kvinnliga kroppen och den manliga blicken. Sedan dess har hennes skrivande ändrats massvis men hon märker ändå att hennes poesi ändå är centrerad i kroppen.

Coochie Accoutrement

Susan Nguyen

today's word is vajazzle
 you see it for the first time online
 another unknown source telling you
 cover your cunt
 this time with stones
 spell out your lover's three initials
 hot-glue gems in the shape of a heart
 add glitter for pizazz
 it doesn't surprise you
 this private part of you has been public
 knowledge for years
 a territory explored long
 before you understood it yourself
 the boy in high school French
 who turned to you
 said thanks
 you asked what for
 his reply Asian porn
 the girl who wanted proof
 your vagina wasn't sideways
 the Asian fetish blog a stranger made
 bikini-clad-you next to Easter-Sunday-you

at brunch with friends
 your arms around their waists
 the night you waited
 in a Walmart parking lot
 to be driven to some party
 where a white frat boy announced to the room
 Asians have tight pussys
 made a circle with his thumb
 and forefinger
 as if to tell you
 everything's gonna be okay
 the first time you shower at your beloved's
 and he tells you the more time
 you spend down there with a razor
 the more time he'll lick your pussy
 as if that's all you ever wanted
 all you could ever want
 for you to be adored
 you in a towel wet hair clinging to your neck
 left wondering wanting
 how best to adorn yourself
 how best to remain under someone else's gaze

*Feminism är den radikala idén att
kvinnor är människor*

TEXT

Axel Sandell

Diskussionen om kvinnans ställning i samhället fick sitt fotfäste under upplysningen, och speciellt under franska revolutionen år 1789. Det var första gången som tankar som rösträtt för kvinnor togs upp i dagordningen och rättigheter som rätten till skilsmässa och rätten till att bli soldat blev verklighet för kvinnor. Dessa rättigheter kom endast att vara några år innan *Napoleon* tog över makten, och skapade lagar som gjorde kvinnans ställning värre än den var innan revolutionen. Trots det försvann inte upplysningens filosofi om jämlikhet och rättvisa från samhällen, även om det skulle ta nästan hundra år innan nästa stora protesterörelse för kvinnans ställning startade.

I den västerländska historien delas feminismen ofta in i tre olika vågor. I denna text fokuserar jag för enkelhetens och intressets skull mest på vågorna i USA. Den första vågen från ca 1850-talets till början av 1920-talet. Den andra vågen runt åren 1960–1980 och den tredje vågen började runt 1990-talet. Att dela upp feminismen i vågor är dels tacksamt då man ser när de största rörelserna och protesterna har skett och med vilka teman, men dels väldigt problematiskt då det ger bilden av feminism som något som endast uppkommer stundvis och urholkar det konstant pågående arbetet som gjorts utanför vågorna. Det bör därför hållas i tankarna att konceptet med feministiska vågor är en något förenkla uppfattning av historien, samtidigt som det fungerar som en bra inkörsport till att förstå den feministiska historien.

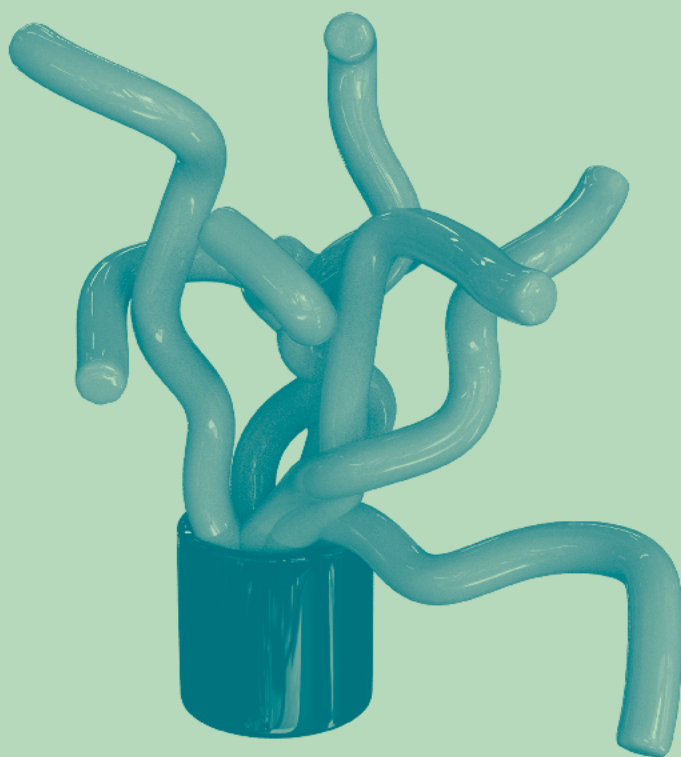
Den första feministiska vågen startade runt år 1850 och är allting annat än en gränsöverskridande gemensam kamp för alla kvinnor. Vågen kännetecknas av suffragetternas demonstrationer för allmän rösträtt, men speciellt i USA var protesterörelserna starkt förknippade med hudfärgen. Vita kvinnors kamp var speciellt knuten till att få samma rättigheter som de vita männen, medan svarta kvinnor slogs om sin rösträtt, men också mot rasismen och för avskaffandet av slaveriet. Speciellt i sydstaterna gjordes en skillnad mellan de vita kvinnornas kamp för rösträtt gentemot de svarta kvinnorna. I organisationer som

kämpade för rösträtt kunde svarta kvinnor nekas inträde och ett flertal av demonstrationerna var endast menade för vita. Vågen avslutades i USA med rösträtt för kvinnorna år 1920, även om det i praktiken ännu var svårt för svarta kvinnor att rösta, igen, särskilt i sydstaterna. Det var först år 1965 som icke-vita kvinnor också officiellt sett fick rösträtt i USA.

Den andra feministiska vågen var inte lika fokuserad på juridiska ändringar som den första vågen, utan istället var det de sociala strukturerna man ville ändra på. Strukturer gällande bland annat relationer, samlag och hushållsarbete. Varför kunde männen styra relationer lagligt med våld och varför skulle kvinnorna fungera som hemmafruar istället för att arbeta med något annat än hushållsarbete? I USA såg andra vågen såg lagändringar i våld inom parrelationer och möjlighet till preventivmedel. Även den andra feministiska vågen misslyckades i USA att samla samtliga kvinnor. Vita och svarta kvinnor hade igen en olik ställning i samhället och därmed olika mål. Medan de vita kvinnorna protesterade för att kunna lämna hemmet mera, hade svarta kvinnor ofta problemet att de var för mycket utanför hemmet och arbetade. Medan vita kvinnor kämpade för rätten att använda preventivmedel och göra aborter, protesterade svarta kvinnor emot tvångssterilisering.

Den tredje vågen är svårare att definiera, speciellt då det pågår diskussioner om vi ännu är i en tredje våg, eller om en fjärde våg redan har börjat (ett exempel som illustrerar problematiken med vågor). Vågen som började år 1991 kännetecknas av protester mot sexuella trakasserier, riot grrrls, och försök att öka medvetenheten om kvinnornas rättigheter och kamp för dem. Dock har vågen försökt vara mer inkluderande än de andra vågorna, till exempel genom myntningen av begreppet intersektionalitet som öppnat för alla oberoende kön, etnicitet, sexualitet osv. Den tredje vågen har dock fått kritik på grund av att inte ha haft lika klara mål som de två första vågorna. Å andra sidan är själva begreppet med vågor konstruerat, och undergräver det arbete som sker konstant.

Hur hänger jämslällldhet ihop med en hållbar utveckling?

TEXT

Lina Sundell

Det finns ingen som inte kommer att påverkas av klimatförändringen, men det finns skillnader i hur människor kommer att drabbas. Det är många starka röster som höjts i frågan om hur klimatkrisen ska hanteras, och strategier för en hållbar utveckling diskuteras fram och tillbaka. En hållbar utveckling ska garantera att nuvarande generationers behov tillfredsställs, utan att äventyra kommande generationers möjligheter att tillgodose sina behov. I takt med klimattstrejker och protester har världens ledare vaknat upp och de flesta är överens om att något måste göras – nu.

Hälften av jordens befolkning är inte inkluderad i samhället på samma sociala och ekonomiska villkor som den andra halvan. Det är ohållbart att inte identifiera de strukturer som begränsar och ignorerar kvinnors insatser, utsatthet och potential i samhället. Det går inte att bygga en hållbar framtid på en ojämlik grund. De allra fattigaste har inte lika lätt att anpassa sig till en klimatförändring, och av de allra fattigaste är 70% kvinnor.

Naturskyddsföreningen informerar om hur det i utvecklingsländer ofta är kvinnans uppgift att hämta vatten, ved och nära sin familj. Med ett förändrat klimat kommer naturkatastrofer, såsom torka, bli allt vanligare. Detta leder till att det blir att mera tidskrävande att hämta vatten eller ved till hushållet. *UN Women Watch* rapporterar att det kan gå mellan 2 – 20 timmar i veckan för kvinnor i utvecklingsländer att samlas in ved, vilket påverkar möjligheten att gå i skola och skaffa sig en utbildning. Kvinnor tillåts inte alltid ens äga marken de brukar och nekas arbetsrättigheter, vilket försätter dem i en osäker ekonomisk situation. Här behövs reformer för att ge kvinnor möjlighet att kunna kontrollera och äga marken de brukar och rätt att själva kontrollera sitt eget kapital.

Inte heller har kvinnor samma rättigheter att ens bestämma över sina egna kroppar, utan utsätts för trakasserier, övergrepp eller skadliga sedvänjor som tvångsäktenskap och könsstympning. Brist på sanitära inrättningar håller flickor

borta från skolan när de har mens. Fem dagar i månaden är väldigt många dagar i det långa loppet. Mens anses på många ställen i världen vara så orent och smutsigt att kvinnor måste isolera sig under tiden de blöder. I brist på utbildning om intymhygien och tillgång till mensskydd används smutsiga trasor som ger infektioner. Saknad tillgång till rent vatten drabbar givetvis ett helt samhälle, men det måste uppmärksammas på vilka sätt brist på rent vatten drabbar kvinnor för att problemet ska kunna lösas.

Generellt sett är det kvinnorna som utför den största delen av allt hushållsarbete i alla länder, vilket rapporteras i *OECDs* publikation *Gender and Sustainable Development*. Detta obetalda arbete värdesätts inte och kvinnor tvingas balansera mellan karriär och familjeliv, samtidigt som de tjänar mindre än sina manliga kollegor. Vad som behövs är att erkänna det obetalda arbetet och se till att det finns offentliga tjänster, socialt skydd, samt att det obetalda arbetet i hemmet värdesätts. Genom att få en större kvinnlig representation i parlament kan beslut tas som ger samma förutsättningar för båda könen och skapar en hållbar framtid. Antalet kvinnor i nationella parlament har fördubblats sedan 1997, vilket leder till att fler beslut tas av kvinnor – för kvinnor. Men fortfarande är det 60% av världens länder som aldrig har haft en kvinnlig statschef.

Phumzile Mlambo-Ngcuka, verkställande direktör för UN Women uttryckte sig med:

"Vi behöver en politik som gör det möjligt för både kvinnor och män att ta hand om sina nära och kära utan att behöva offra sin egen ekonomiska säkerhet och självständighet"

och sammanfattar på det viset väldigt bra hur vi behöver uppmärksamma skillnader och verkligheter mellan könen. Det handlar inte om att ställa kvinnor mot män, utan att kunna se vad som behöver göras för att ge samma förutsättningar åt könen. Kvinnor ska inte behöva kompromissa med sin rätt att utbilda sig, arbeta eller rätten att bestämma över sin egen kropp. För en hållbar, rättvis och jämlik utveckling måste kvinnornas verklighet tas i beaktande.

Feminism - ett problematiskt begrepp?

TEXT

Isabelle Renvall

Feminism och jämställdhet har länge varit aktuella teman i samhället. Finland kan globalt sett ses som ett relativt jämställt land, men även här krävs arbete för att bli av med de strukturella maktskillnaderna mellan könen som finns i samhället. I dessa frågor har feminismen en central position. Begreppet feminism delar dock befolk-

ningen i för och emot. Det som gör begreppet problematiskt är det ökande antalet människor som inte vill förknippas med begreppet, trots att de kan sägas ha feministiska värderingar.

Feminism är ett begrepp som kan vara svårt att definiera eftersom det är en splittrad ideologi med många olika inriktningar. De som

kallar sig feminister kan även ha väldigt olika uppfattningar om vad begreppet står för och vad det innebär. På ett mycket allmänt plan kan man säga att feminismen strävar efter jämställdhet och vill göra kvinnor socialt, politiskt och ekonomiskt jämställda med män. Feminismen uppmärksammar maktstrukturer i samhället och vill bli av med dessa. Den här definitionen kommer att användas i denna text. Inom feminismen finns det dock många olika åsikter gällande dels vad den bristande jämställdheten mellan könen beror på och dels hur detta ska kunna åtgärdas.

Feminismens grundidé om alla individers lika värde och allas rätt till lika möjligheter i samhället, oberoende av kön, är relativt simpel. Det finns ändå många som säger sig ha dessa värderingar, men trots det väljer att inte kalla sig feminister. Vad är det som gör att många tar avstånd från själva benämningen?

YleX3M Guld gjorde i september 2019 en undersökning på sin Instagram-sida där de frågade sina följare om de kallar sig feminister eller inte. Följarna fick även kommentera varför de gjorde eller inte gjorde det. Av de som svarade sade 54% att de inte kallar sig feminister och 46% att de gör det. Detta kan inte ses som representativt för Finland, finlandssvenskar, ungdomar eller någon annan grupp, men kommentarerna kan ge exempel på hur många resonerar kring begreppet. Många av de som svarade att de inte kallar sig feminister, kommenterade att de inte ansåg sig veta vad ordet egentligen betyder.

Som redan nämntes är feminism ett brett begrepp och det finns även inom ideologin många olika uppfattningar om vad feminism egentligen innebär. Betydelsen av feminism är även beroende av den tidsmässiga kontexten; feminism på 2010-talet är inte samma som det var på 1970-talet. Eftersom begreppet innebär olika saker för olika människor, så vill alla inte ställa sig bakom begreppet feminism.

Enligt de kommentarer som *YLE X3M Guld* fick in i sin undersökning finns det en uppfattning om att feminism inte strävar efter jämställdhet. Flera av de som inte anser sig vara

feminister motiverar sitt beslut genom att säga att de är för jämställdhet. Då den allmänna definitionen av feminism betonar alla människors lika värde och rätt till samma möjligheter, oberoende av kön, kan det konstateras att det bland vissa finns en missuppfattning om begreppets egentliga innebörd. Man kan från undersökningen inte dra några slutsatser kring vad det beror på eller hur utbredd uppfattningen är men den kan ändå visa på ett av de problem som begreppet har.

Ett annat perspektiv som kommer fram i kommentarerna som *YLE X3M Guld* fick i sin undersökning, är uppfattningen om att feminism endast är för kvinnor, och att män därmed inte kan vara feminister. Det går inte att dra några slutsatser gällande hur utbrett tanke-sättet är men det har en roll i debatten. Detta perspektiv kan även illustreras med hjälp av ett inlägg som *Erik Uddenberg*, dramatiker, har skrivit för *Aftonbladet* i december 2018. Han skriver att han "respekterar (...) feminismen för mycket" för att kunna kalla sig feminist. Han menar att feminism är "kvinnornas kamp för kvinnor" och att han som man inte kan vara del av rörelsen eftersom rörelsens mål hotar de privilegier han som man har. Uddenberg menar ändå att hans värderingar påminner om feministiska värderingar gällande jämställdhet och att han ser problem med de maktstrukturer som finns i samhället. Han väljer trots det att inte kalla sig feminist eftersom han är man. I definitionen av feminism finns det ingenting i sig som utesluter män från rörelsen.

I kommentarerna som *YLE X3M Guld* samlade in framkommer även att det finns en uppfattning om att feminismen går ut på att kvinnor vill bli bättre än män. Istället för att sträva efter jämställdhet skulle feminismen sträva efter att kvinnor ska vända på maktstrukturerna och ta över makten av männen. Det finns många som pekar på manshat inom den feministiska rörelsen och menar att radikala feminister "förstör för riktiga feminister". I *YLEs* programserie *Zona* från mars 2019 träffar programledaren

Malin Gustavsson en kvinna som har slutat kalla sig för feminist och nämner manshatet inom rörelsen som den främsta orsaken. Detta kan kopplas ihop med det tidigare exemplet om att feminism skulle vara endast för kvinnor.

Det som genomsyrar flera av dessa exempel är att många vars värderingar stämmer överens med feminismens grundidé trots det väljer att ta avstånd från själva begreppet. De vill av olika orsaker inte förknippas med det. Begreppet rymmer med andra ord i praktiken mer än den allmänna definitionen om alla människors lika värde och strävan efter jämställdhet mellan könen. Baserat på dessa exempel skulle man kunna dra slutsatsen att det har utvecklats någon form av stigma runt själva begreppet.

Alla menar dock inte att begreppet feminism är problematiskt. Jag intervjuade *Frida Sigfrids*, politiker och ordförandeför *Svensk Ungdom*, som anser sig vara feminist. För henne innebär feminism att arbeta för jämställdhet och rättvisa mellan könen. Hon ser det feministiska arbetet som centralt för att uppnå dessa mål och motarbeta samhällets maktstrukturer. Sigfrids berättar att även hon har märkt av en debatt kring själva begreppet som grundar sig på missuppfattningar gällande feminismens innebörd. Enligt Sigfrids handlar de vanligaste missuppfattningarna om att feminism skulle vara ett medel för att stärka kvinnors ställning över männen. Denna uppfattning kommer, som tidigare nämndes, även fram i undersökningen som YLE X3M Guld gjorde bland sina följare.

Man kan fråga sig ifall begreppet feminism överhuvudtaget behövs. Å ena sidan kan man argumentera för att begreppet i sig inte har någon betydelse och att det är handlingarna som är viktiga. I praktiken kanske det inte spelar någon roll om en person väljer att ta avstånd från begreppet och inte kalla sig feminist om personen ändå har feministiska värderingar och jobbar för jämställdhet. Handlingar väger starkare än ord. De finns också de som tycker att det borde skapas ett helt nytt begrepp för att undvika stigmatiseringen som begreppet feminism för med

sig. Å andra sidan kan man argumentera för att begreppet feminism är historiskt och socialt etablerat. Det är lättare att använda ett redan etablerat begrepp än att försöka införa ett helt nytt. Det kan även anses onödigt att tala runt ett begrepp då det finns ett begrepp som beskriver det man talar om. Risken att debatten om själva begreppet överskuggar frågorna om jämställdhet, som borde vara i fokus, kan ses som ytterligare ett problem med begreppet feminism.

Trots att Frida Sigfrids uppmärksammar vissa av de problem som begreppet feminism kan anses ha, menar hon ändå att det behövs för arbetet för jämställdhet mellan könen. Hon betonar att det inte går att tvinga någon att kalla sig något de inte vill, men tycker att det är synd att missuppfattningar kring innebörden har gjort att alla inte vill ställa sig bakom begreppet. Sigfrids verkar dock inte anse att detta skulle förhindra det feministiska arbetet. Begreppets problematiska sidor behöver alltså inte förhindra feminismens mål.

Det kan konstateras att det finns flera orsaker till att begreppet feminism kan anses problematiskt. Begreppet har en bred definition men anses trots det inte tillräckligt inkluderande. Det har både uppstått missuppfattningar kring vad begreppet innefattar och utvecklats ett visst stigma kring benämningen feminist. Många av de problematiska aspekterna skulle gynnas av en tydligare formulerad definition och ett tydligare kommunicerat syfte. Det är kanske vad som skulle krävas för att undvika ytterligare stigmatisering. En debatt kring begreppet behöver dock inte innebära att själva rörelsen stoppas, så länge de frågor som rörelsen jobbar för uppmärksammas och arbetet för jämställdhet mellan könen fortsätter.

Politicus

SF-KLUBBEN © PRESENTERAR
@ SFKLUBBEN

Kåren *Release Party* Gratis inträde!

18.30 – 23.00

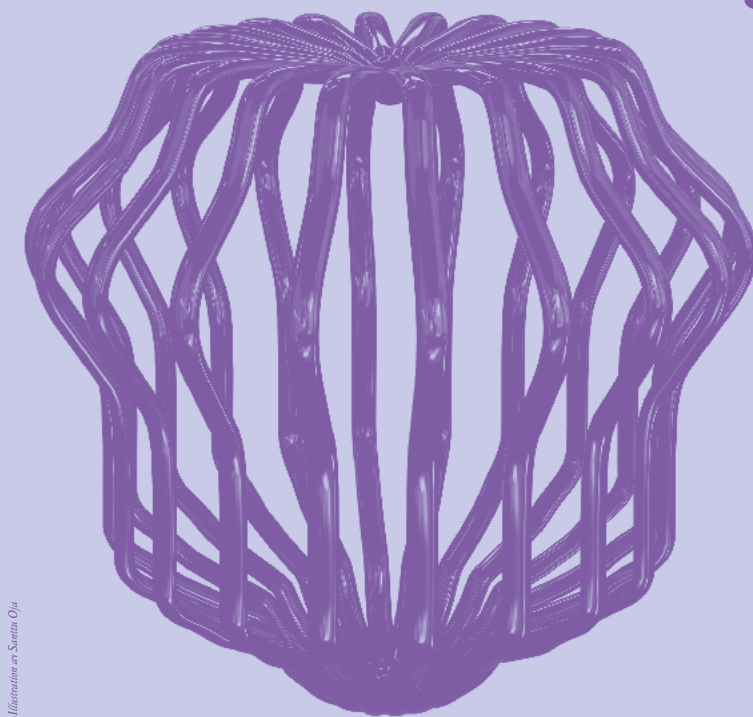

Illustration av Sanna Oja

29.10.2019

LIVEJAZZMUSIK OCH
KORTA FÖREDRAG OM
JÄMSTÄLLDHET IDAG.

ANMÄLAN ÖPPNAR
22.10.2019 KL. 12.00 PÅ
SF-KLUBBENS HEMSIDA.

FÖREDRAG AV YLE
ÅROLAND OCH
FEMINISTISKA PARTIET

Tavastgatan 22
20500 Åbo, Finland

Tisdag 29 Oktober
18.30–23.00

POLITICUS
SFKLUBBEN.COM /POLITICUS

STATSKUNSKAP MED MASSKOMMUNIKATION
REDAKTÖR

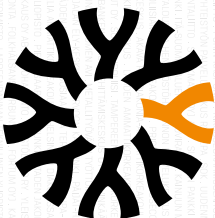
John Eriksson skriver
om sin praktik på Åland
på SF:s nya blogg!

Nya bloggen Online NU!

**Vi känner
samhällsvetarnas arbetsliv.**

**Om du behöver råd,
vi hjälper dig.**

Bli medlem.
yhiteiskunta-ala.fi

Yhteiskunta-alan korkeakoulututut ry

**Vi känner
Om du behöver råd,
vi hjälper dig.**

**Bli medlem.
yhteiskunta-ala.fi**

**Yhteiskunta-alan
korkeakoulututut ry**

WAWA

SOM DU ALDRIG SETT EPOSET FÖRUT

"VÄLSMORD, VACKER, ROLIG, PROFFSIG
OCH UNDERHÅLLANDE."

(HBL, Sonja Mäkelä)

"KALEVALA SOM ÅST GER DEN ÄR UNGDOMLIG,
GLAD, SORGSEN, EXTREMT RÖRLIG."

(ÅU, Ann-Christine Snickars)

"LÄMNAR EN MED EN KÄNSLA AV ATT MAN HAR
SETT NÅGOT BETYDELSEFULLT."

(YLE Lotta Green)

ÅBO
SVENSKA
TEATER

TEATER,
BILLIGARE
ÄN BID!

10 €
SAMTIDIGT

Bästa
SF-alumner

Hur är du ekonomiskt förberedd på en allvarlig sjukdom eller arbetslöshet? Tänk om din familj plötsligt skulle ha endast en försörjare?

Livförsäkring, försäkring för arbetsoförmåga och skydd vid allvarlig sjukdom är effektiva sätt att trygga din ekonomi i oväntade situationer.

Vi hjälper dig kartlägga riskfaktorer för din ekonomi
samt trygga din ekonomi.

Se videon och läs mer

www.aktia.fi/sv/vakuutus

Aktia

Medverkare

Axel Sandell
Johanna Kronqvist
Anton Eklund
Emmy Wikström
Isabelle Renvall
John Eriksson
Kim Kronlund
Lina Sundell
Carina Gräsbeck
Santtu Oja
Sara Strömberg
Thomas Fagerholm
Nicolina Nordman
Amanda Grönroos
Martin Ahlö
Veronica Westerlund
Lars Högström
Allwar Rondell